

at Forandringerne ikke overskrider Grænserne for Dækningsreglerne. Dette er ogsaa ganske i Overensstemmelse med den virkelige Tanke med Bankkommissariatets Oprettelse. Det har nemlig slet ikke noget at gøre med, at der ogsaa er en kongelig Bankdirektør — eller nu to, — der deltager i Forretningens Ledelse, hvad der har en ganske anden Grund og er af en ganske anden Karakter. Det er ganske i Overensstemmelse med den samme Tankegang, naar man, den Gang man forhandlede om Oktrojen af 1907, ganske vist talte en hel Del om, at en anden Minister end Justitsministeren, Finansministeren, skulde have en vis Indflydelse paa Forretningernes Ledelse, nemlig med Hensyn til Forandringer i Diskontosats og Rentesats, hvad der jo hører til Forretningerne, som Bankkommissæren som saadan ikke har noget med at gøre, medens man dog til Slutning ikke vilde indlade sig paa dette. Man tillod kun Finansministeren, altsaa ikke Bankkommissæren, ikke Justitsministeren, at være til Stede og deltage i Forhandlingerne, men uden Stemmeret, naar det gjaldt Forandringer i Diskonto- og Rentesats. Der er overhovedet i den hidtil foreliggende Lovgivning ikke noget, som kræver af Bankkommissæren den egentlige Forretnings-, Bankforretningsdygtighed eller indsigt. Nu er der vel, ser jeg, i Lovforslaget vedtaget en Bestemmelse, som har en anden Karakter, for saa vidt det er foreskrevet, at visse udenlandske Banker med Hensyn til Soliditet og Likviditet maa stilles lige med Norges Bank, den svenske Rigsbank og den tyske Rigsbank, og dette Spørgsmaal skal indstilles til Bankkommissærens Afgørelse. Ja, det er unægtelig noget, som Bankkommissæren efter sin tidligere Karakter ikke kan forudsættes at have Indsigt i, og jeg betvivler ogsaa meget, at nogen Justitsminister let vilde paatage sig Ansvaret for at kende saa meget til Bankernes Likviditet og Soliditet, særlig i Udlandet, en Sag, som han ikke som Deltager i Forretningens livet i øvrigt kan være blevet bekendt med ad erfaringsmæssig Vej og lige saa lidt rimeligvis ad Teoriens Vej. Men skal det være nødvendigt at have en Bestemmelse i den Retning, saa vilde jeg meget snarere mene, at det var noget, der kunde overføres til eller paalægges Handelsministeren, som forudsætningsvis maa have mere Indsigt i dette Forhold, end Justitsministeren som Bankkommissær kan have. Man kunde i alt Fald, naar man ellers vilde frafalde Regelen om, at hele Bankkommissariatet som saadant skulde gaa over til Handelsministeren, debattere, om der ikke var Anledning til

paa dette Punkt at gøre en Forandring i denne Bestemmelse angaaende visse Bankinstitutters Ligestilling med de nævnte tre store Banker i Henseende til Likviditet og Soliditet.

Medens jeg i øvrigt med Hensyn til hele Lovforslagets Karakter og de væsentlige Bestemmelser deri vilde betragte det som noget, der efter de grundige Undersøgelser, der er foretagne i Folketinget, og under de givne Omstændigheder ikke behøvede nogen Udvalgsbehandling, saa vil det dog, da der er dette enkelte Punkt, med Hensyn til hvilket jeg mener, at det i alt Fald fortjener Overvejelse, om det bør bibeholdes, være naturligt for mig at foreslaa Sagen prøvet nærmere i et Udvalg, hvad jeg — ogsaa paa min Gruppens Vegne — agter at foreslaa. Det behøver ganske vist ikke at forhale Sagen — den bør jo ikke forhales længe —, og jeg antager ogsaa, at dette Udvalg vil kunne arbejde hurtigt og bringe de enkelte Punkter paa det rene med Hurtighed, idet jeg erindrer om, at man fra alle Sider vil være enig om, at Sagens Hovedpunkter nu er bragte i Orden, saaledes at Forslaget fortjener Godkendelse fra alle Sider.

Hey: Jeg skal tillade mig at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse. Naar jeg gør det uden nogen Betænkelighed, er det, efter at det er rettet i Folketinget saaledes, at Varigheden er indskrænket. Jeg kunde ganske vist have ønsket, at man havde sat en endnu knappere Frist og ikke havde udstrakt den til 1920, men paa den anden Side skal jeg indrømme, at naar man skal have nogen Erfaring og skal have tilstrækkelig Tid til at vedtage en ny Lov, inden denne udløber, saa er der maaske ikke noget at indvende derimod. Jeg er ikke enig med det ærede 1ste kongevalgte Medlem (Goos) deri, at det ikke skulde være ønskeligt at lade Handelsministeren træde i Stedet for Justitsministeren som kongelig Bankkommissær. Og det forekommer mig, at det ærede Medlem ogsaa var inde paa at tale om det, der netop taler for denne Forandring, nemlig de forandrede Bestemmelser med Hensyn til Anlægget af Sikringsfonden. Der er jo en Række Ting, som ogsaa det ærede Medlem indrømmede Rigtigheden af, at Justitsministeren ikke kan have tilstrækkelige Forudsætninger for at kunne paase paa den Maade, og det ærede Medlem nævnede jo ogsaa meget rigtigt, at det, der er Kommissarius' Hverv, ikke paa nogen Maade er at kontrolere Nationalbankens Virksomhed, men det er at føre Tilsyn med Sikringen af Statens Pengevæsen. Da dette jo hænger